

RIVERDALE

DE ROADTRIP

Oorspronkelijke titel: *Riverdale – Get out of town*
Oorspronkelijk uitgegeven door Scholastic Inc., 2019
© Micol Ostow, 2019
© Vertaling uit het Engels: Selma Soester, 2019
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2019
© Omslagontwerp: David Curtis
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4599 6
ISBN 978 90 488 4600 9 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL 1: HET FEEST

PROLOOG

JUGHEAD

Zomer. Alleen het woord roept al een serie troostende beelden in mijn hoofd op. Lange avonden waarop je de zonsondergang over de horizon ziet kruipen, vuurvliegjes die de lucht doen oplichten als verdwaalde sterretjes op *Independence Day*. Luie dagen op een schommelbank op de veranda onder het genot van een softijsje, op zoek naar de balans tussen genieten van het lekkers en het verorberen voordat het smelt, kleverig zoet, onder de verzengende kracht van de gloed van de zon.

De zomer staat voor luieren, voor meppen naar muskieten en rondspetteren in de Sweetwater River, voor het negeren van de wekker en het kwijtraken van elk besef van tijd. Voor leven in een andere dimensie waarin elk gevoel van verantwoordelijkheid verdampmt en alleen jij en je beste vrienden nog bestaan, en waarin de sensatie dat alles wat je doet en bent, vluchtig en loom is... en alleen jou toebehoort.

In Riverdale behoort de zomer óns toe.

Nou ja, dat dachten we in elk geval. Tot déze zomer. Tot Archie Andrews werd gearresteerd voor moord en de zomer vóór zijn derde jaar op Riverdale High terecht

moest staan. Voordat we gedwongen werden de angstaanjagende – en angstaanjagend reële – mogelijkheid onder ogen te zien dat Archies rechtszaak nog maar het begin was.

Cassidy Bullock. We waren niet bepaald kapot van zijn dood. Hij en zijn louche vriendjes hadden ons tenslotte geterroriseerd toen we dat weekend in Veronica's buitenhuis in Shadow Lake doorbrachten. En ze zouden waarschijnlijk nog ergere dingen hebben gedaan als Veronica het stille alarm niet in werking had gezet.

We vonden het dus niet zo erg dat hij was vermoord (waarschijnlijk door André, de PA van de familie Lodge). Wat we wél erg vonden was dat Hiram Lodge, Veronica's vader, Archie de moord in de schoenen had geschoven. En dat die aanklacht gegrond was verklaard.

Eindeloze zomer. Zomerliefde. Dichter Wallace Stevens schreef: *The summer night is like a perfection of thought*. Maar voor Archie, Veronica, Betty en mij was perfectie ver te zoeken. Het enige wat we vonden was de meedogenloosheid van de realiteit.

Voor Archie hield die realiteit in dat hij zijn verklaring moest repeteren tot hij hem kon dromen. Het hield in dat hij de zaak die Hiram Lodge tegen hem had aangespannen grondig onder de loep moest nemen, samen met zijn moeder, Mary Andrews, waarschijnlijk de meest toegewijde advocate die een van moord beschuldigde tiener aan zijn zijde kan hebben.

Het tweede toegewijde lid van Team Archie was Betty Cooper, pragmatisch en vastberaden als altijd. De vorige zomer was het goedgehumeurde maar bij vlagen geslepen buurmeisje haar journalistieke talent aan het ver-

beteren tijdens een stage bij een lifestyle-blog in Los Angeles. Maar nu gebruikte ze haar speurtalent om de onschuld van haar beste vriend te bewijzen. En dat nadat ze erachter was gekomen dat haar vader de seriemoordenaar was die in Riverdale bekendstond als de Zwarte Capuchon.

Ondertussen had Veronica Lodge, de vreemde eend in de bijt in Riverdale, haar niet onaanzienlijke geboorterecht afgewezen – en de bezoedelde reputatie die daarmee samenhangt. De voormalige prinses van Park Avenue had haar familienaam en alle financiële zekerheid die daarmee gepaard ging de rug toegekeerd. En hoewel ze een poging deed op eigen titel de nieuwe eigenaar te worden van Pop's Chock'Lit Shoppe, was ze tegelijkertijd in een hevige strijd verwickeld – en zat ze in een hopeloze impasse – met papalief. En de prijs die de kern vormde van hun koortsachtige vete?

De vrijheid van ene Archie Andrews. Misschien zelfs zijn ziel.

En ik? Ik deed mijn best om het gevoel van loyaliteit en verwantschap dat mijn eigen vader bezat eer aan te doen en me aan te passen aan mijn nieuwe rol als Koning van de Serpents. Ik maakte me natuurlijk zorgen om Archie – grote zorgen zelfs – hoewel ik probeerde een positieve draai aan de situatie te geven. (Iets waar ik op z'n zachtst gezegd niet echt aanleg voor heb.) Maar ik had – letterlijk – een bende die erop rekende dat ik hen zou leiden. De Serpents zouden alles voor me hebben gedaan, en ook voor de familie Andrews, vooral nadat Hiram Lodge iedereen had verjaagd die de pech had om aan de Southside te wonen. Nu mijn vader weg was bij

de Serpents, was het tijd om mensen te laten zien dat ik hun vertrouwen en loyaliteit verdiende.

Het probleem was dat ik niet wist of ik daar zelf wel in geloofde.

Toen Jason Blossom werd vermoord, verloor het stadje Riverdale iets eigens, iets ondefinieerbaars. Tientallen jaren lang zinderde onze kleine gemeenschap van de heilzame, kleinstedelijke charme. Niemand deed moeite om het masker af te pellen, om het perfecte eerbetoon aan de ideaalbeelden van de schilderijen van Norman Rockwell te verpesten. Dat wilde niemand... Zelfs niet degenen die beter wisten. Degenen die de geheimen van dit stadje, en het rottende zwarte hart ervan, maar al te goed kenden.

Jason Blossom. De Zwarte Capuchon. En nu Archie Andrews, ooit de gevierde jongen uit een klein stadje, beschuldigd van moord, kronkelend onder de duim van een geschoffeerde gangster, op het punt alles te verliezen, alleen maar omdat hij de verkeerde man tegen de haren in had gestreken.

De zomer had zich plakkerig en meedogenloos uitgestrekt en ons alle vier gevangengehouden in een ingewikkeld web. De dagen waren eindeloos, net als alle zomerdagen, maar nu voelde het trage, stroperige tempo gevaarlijk en dreigend aan.

Labour Day naderde. De meeste tieners zagen waarschijnlijk vreselijk op tegen het nieuwe schooljaar: huiswerk, groepjesvorming, vroeg opstaan.

Maar daar hielden wij ons niet mee bezig. We zouden er heel wat voor over hebben gehad om ons over dat soort dingen druk te kunnen maken. In plaats daarvan maakten wij ons zorgen dat Archies laatste kans om vrij te komen,

om Hiram Lodge bij zijn eigen spel te verslaan, tussen onze vingers door glipte.

En als wij Archie niet konden redden van de duistere gruwelen die in het hart van Riverdale op de loer lagen, wie dan wel?

HOOFDSTUK 1

Reggie:

Feestje vanavond bij Casa Mantle, man.

Archie:

Ben niet echt in de stemming voor een feest. Sorry.

Reggie:

Begrijp ik. Maar mijn ouders zijn de stad uit, en jij hebt volgende week toch je slotpleidooi?

Archie:

Hoe zou ik dat kunnen vergeten?

Reggie:

Wat kun je nog méér doen? Je ma heeft alles onder controle. Probeer je een avondje te ontspannen. Dat zou je goeddoen.

Archie:

Ik wil mijn ma niet in de steek laten terwijl ze zich een slag in de rondte werkt voor mij.

Reggie:

Ze is je MOEDER. Weet zeker dat ze je een avondje als normale jongen gunt, en niet als beschuldigde moordenaar.

Reggie:

Je weet dat ik gelijk heb.

Archie:

...

Reggie:

Ik ga de rest van de Bulldogs optrommelen. En daarna app ik Veronica. Zij en je moeder halen je wel over.

Reggie:

Eén avondje vrij. Daarna kun je terug naar je dodencel.

Archie:

En bedankt, hè.

Reggie:

GRAPJE, man. Je wordt vrijgesproken. Zet het uit je hoofd. Eén avondje maar.

Archie:

Zal het proberen. Makkelijker gezegd dan gedaan.

Reggie:

Dat geldt voor zoveel dingen, man. 🗣️

Veronica:

Archietje, ik kreeg net zo'n interessant appje van Reggie Mantle... ✨📱🕒🕒

Archie:

Ronnie, HVJ, maar weet je zeker dat zo'n feestje een goed idee is? Al was ik in de stemming – we zouden moeten werken. Aan mijn zaak. Nou ja, ik in elk geval. Mijn moeder zal ZEKER aan het werk zijn.

Veronica:

Alleen maar werken en geen plezier maakt het leven saai. Herinner je je King-op-z'n-Kubricks niet?

Archie:

Als het niet uit *Carrie: de musical* is, heb ik het nog niet gelezen.

Veronica:

Het was maar een grapje, schat. Maar goed, je verdient wel een pleziertje.

Archie:

... Omdat het voorlopig weleens mijn laatste pleziertje zou kunnen zijn, bedoel je?

Veronica:

Dat zei ik niet. En doe niet zo negatief. Ik heb er honderd procent vertrouwen in dat we je onschuld kunnen bewijzen. MAAR ik denk nog steeds dat we wel een avondje vrij verdienen.

Archie:

Maar mijn moeder...

Veronica:

Geen zorgen. Je moeder vindt het natuurlijk een geweldig idee. Ze was dolblij toen ik het voorstelde.

Archie:

En Betty?

Veronica:

Die was lastiger te overtuigen. Brabbelde iets over dossiermappen en markers. Dat meisje is het schoolvoorbeeld van plichtsbesef, maar je moeder heeft haar overgehaald. HET bewijs dat je de meest overtuigende advocaat ooit hebt. En dat je ÉÉN avond vrij kunt nemen. Een adempauze.

Archie:

Hoe groot is de kans dat ik je dit uit je hoofd kan praten?

Veronica:

Ongeveer net zo groot als de kans dat je wordt veroordeeld voor een misdrijf dat je niet hebt gepleegd.

Veronica:

Met andere woorden: ik haal je om 8 uur op.

Veronica:

Archie gaat mee, natuurlijk.

Betty:

Dikke tien voor je overredingskracht, V. 🤝

Veronica:

Onderschat nooit de vasthoudendheid van een Lodge.

Betty:

Ja, weet er alles van. Dat is nou juist waar ik bang voor ben...

Veronica:

Nee! Hou op, hoor. Vergeet maar dat ik iets heb gezegd. Vanavond alleen goede vibes. Tot gauw!

Betty:

Ga je trouwe-vriendjespet maar afstoffen, Jug.

Jughead:

Ik heb alleen maar een muts, Betty. Dat weet je. Heb het trouwens al gehoord. Feestje bij Reggie. Ik heb nachtmerries gehad die prettiger waren dan dit vooruitzicht.

Betty:

Je doet het voor Archie. En voor mij. 😊

Jughead:

Ik kan niet zeggen dat ik in een feeststemming ben. Ik ben eigenlijk NOOIT in een feeststemming. Maar ik kan ook geen nee tegen je zeggen.

Betty:

XOXO

Cheryl:

JoJo! LA is zo geweldig. Ik ben zo blij dat Toni me heeft overgehaald voor dit cross-country-uitstapje! We zijn net... Thelma en Louise, maar zonder het tragische einde natuurlijk. En als Susan Sarandon van nature roodharig was geweest, zoals ik. Heb je het op Insta gevolgd? #ChoniGoesWest.

Josie:

Meid, je weet dat ik je geweldige avonturen volg. En ik ben blij dat je het naar je zin hebt. De katten hebben hun scherpe klauwtjes erin gezet. In Riverdale niets nieuws, nog steeds hetzelfde bekrompen gat.

Cheryl:

Hoe vaak moet ik nog zeggen dat je te goed bent voor het stadje dat door de tijd is vergeten? Je zou hier met ons in La-La-Land moeten zijn!

Cheryl:

Gisteravond hebben we een show gezien bij Tom Sawyer & vanavond gaan we naar Hotel Café. Toni heeft op praktisch elke plek die iets voorstelt een Serpentconnectie. Het is de ultieme VIP-pas.

Cheryl:

De volgende roadtrip wordt een Pussycats-tour. Ik bied me vrijwillig aan als boekingsagent.

Josie:

Goed vooruitzicht, kanjer. Ondertussen word ik gekgeappt door Reggie Mantle over een feest bij hem thuis vanavond. Weinig glamour en glitter. Wanneer je terug bent, mag je ook mijn beveiliging regelen. Mantle zou geen schijn van kans maken.

Cheryl:

Mannen zijn honden. En die knul is een hond met een bot. Ga je erheen?

Josie:

Weet nog niet. Moet nog contact opnemen met mijn katjes. Misschien heeft een van hen een beter aanbod.

Cheryl:

Nou, hoop doet leven, Josephine. Ik zal voor je duimen met mijn Cherry-Cosmo-gelakte vingers. Hou me op de hoogte!

Kevin:

Feestje bij Reggie vanavond. Kom je ook?

Moose:

Ja, man. Zie je daar, oké?

Kevin:

We kunnen ook samen gaan?

Moose:

...

Kevin:

Nee, joh, zie je daar wel. TTYL.

VERONICA

Normaal gesproken is een feestje bij een dorpspe sportfanaat thuis niet het soort evenement dat ik boven aan mijn sociale kalender zou zetten. Maar dat was voordat ik zelf mijn hart verloor aan een dorpsjongen... en ik met afgrijzen moest toezien hoe mijn steeds duivelser wordende vader, die steeds meer op een tekenfilmfiguur begon te lijken, mijn geliefde een loer draaide en uiteindelijk dreigde hem achter de tralies te laten verdwijnen.

Daar wordt een meisje nerveus van. Begrijpelijk. Deze zomer moest ik heel wat van mijn eerdere rotsvaste principes herzien.

Echt, ik was er honderd procent zeker van dat Archies onschuld op zich hem zou vrijpleiten. En als iemand gerechtigheid kon laten geschieden, dan waren het Mrs Andrews en Betty wel. Geen helsere drift en gedrevenheid dan die twee.

Maar ‘zeker’ is een relatief begrip... En hoewel het een woord is dat ik hardnekkig blijf gebruiken in het bijzijn van Archie en onze vrienden, was – is – de naakte waarheid altijd wat ingewikkelder.

Ik ken mijn vader. Misschien niet zo goed als ik altijd heb gedacht – ten eerste had ik nooit verwacht dat hij zich ertoe zou verlagen om de liefde van mijn leven welk misdrijf dan ook in de schoenen te schuiven, laat staan móórd. Toen Archie en mijn vader wat closer met elkaar werden, wist ik dat het gevaar bestond dat mijn modelvriendje negatief beïnvloed zou kunnen worden. Daar heb ik Archie zelfs nog voor gewaarschuwd. Maar iets in mij wilde geloven dat zelfs Hiram Lodge ethische grenzen had.

Daarin heb ik me duidelijk vergist. Blijkbaar kan papa altijd nog lager zinken.

En als ik me daarin zo had vergist, wie zegt dan dat ik me ook niet vergis wat Archies kans op vrijspraak betreft?

Dat waren de gedachten die me 's nachts wakker hielden, die me deden woelen en draaien tussen mijn katoensatijnen lakens van Frette.

Als Veronica Lodge iets is, is het wel onverstoorbaar. Dat is zo'n beetje mijn handelsmerk. En dat was het beeld dat ik mijn vrienden en ons stadje zou voorschotelen totdat Archies naam was gezuiverd. *Stand by your man*, zoals ze in dat cliché countryliedje zingen. Ook al stond ik niet helemaal stevig op mijn benen.

Het voordeel van een monster als vader hebben is dat mensen sympathie gaan voelen. Natuurlijk hebben sommigen van die mensen verplichtingen tegenover mijn vader en moeten ze ervoor zorgen dat ze al hun puntjes op de i hebben staan. Dat kan ik ze niet kwalijk nemen. Sommige mensen – die minder moedig zijn – zouden nooit openlijk tegen mijn vader ingaan. Het duurde niet lang – nadat mijn vader zijn ware gezicht had getoond, nadat onze familie uit de gratie was gevallen – voordat ik de lafaards uit mijn lijst met contactpersonen had geschrapt. Nu weet ik op wie ik kan rekenen.

Sinds we van André af zijn heb ik het voltallige personeel om mijn vinger gewonden. Onze nieuwe chauffeur is zo'n beetje mijn beste vriend. Dus reed hij Archie en mij met alle plezier naar Reggies huis om even te ont-

snappen aan het rechtszaakdrama dat ons de hele zomer had achtervolgd. Gelukkig had papa een laat ‘zakelijk’ telefonisch onderhoud (ongetwijfeld iets schimmigs) – wat betekende dat hij zich had opgesloten in zijn kantoor in het Pembroke. Maar ook als we niet in een familieversie van een koude oorlog verwickeld waren geweest, zou hij mijn vertrek waarschijnlijk niet eens hebben opgemerkt.

Blijkbaar heeft het hebben van een fascistische vader ook zijn positieve kanten.

Tegen de tijd dat we bij Mantles huis aankwamen was de zon al onder, nog een teken dat de zomerdagen door onze vingers glipten, en snel ook. De herfst stond voor de deur, en daarmee ook de dreiging dat het schooljaar op het punt stond te beginnen en het gewone leven in Riverdale weer aan zou vangen, dat alles weer normaal zou worden, zoals elk jaar. Maar deze keer zou dat weleens allemaal zonder Archie kunnen gebeuren. Ik huiverde, en dat kwam niet alleen door de frisse buitenlucht.

‘Miss Veronica, we zijn er. Tenzij ik nog iets anders voor u kan betekenen?’

De schorre stem van de chauffeur doorbrak de chaos in mijn hoofd. Ik schraapte subtiel mijn keel en streek de scherpe vouwen in de rok van mijn mini-jurkje van Kate Spade glad. De print was knalpaars, feestelijker dan ik me vanbinnen voelde. Maar dat was ook de bedoeling. Ik moest de schone schijn ophouden, iets wat al vaker zeer nuttig was gebleken in zware tijden.

Archie legde een warme hand op de mijne. ‘Gaat het wel, Ronnie?’ Ik voelde de eeltplekjes van het gitaarspelen op zijn vingers. Ik kende die handen alsof ze deel

uitmaakten van mijn eigen lichaam. De gedachte dat ik Archie misschien zou kwijtraken was ondraaglijk. Ik moest de schone schijn nog beter ophouden. Voor Archie.

Ik forceerde een glimlach. 'Het gaat uitstekend!' Mijn stem klonk te hoog in mijn oren. Ik knipperde met mijn ogen en maakte een handgebaar naar de voordeur. 'Zo te zien zijn we *fashionably late*. Perfect.'

Het feestje was duidelijk al in volle gang. Een zware bas dreunde door tot in de auto en achter de verlichte ramen waren wild bewegende lichamen zichtbaar. Buiten hoorde ik gebabbel dat vanuit de achtertuin naar ons toe dreef. De garagedeur stond open; binnen stond een groepje jongens van het footballteam, omringd door een schare adorerende River Vixens.

Ik boog me naar Archie toe en gaf hem een snelle kus op zijn wang. 'Laten we onze opwachting maken, Archietje.'

PP:

Ben je al binnen? Ga op zoek naar mogelijke partners. We hebben daarbinnen een betrouwbaar iemand uit Riverdale nodig, de Grote Baas rekent erop.

Sweet Pea:

Relax. Ben nog niet vertrokken. Weet niet zeker of ik jullie insider wel wil zijn. Ik heb andere plannen voor dat feestje.

PP:

Wat schattig. Jammer dat jij daar niets over te zeggen hebt.

HOOFDSTUK 2

Josie:

Katjes van me. Ik weet dat de Pussycats een... pauze hebben. Maar aangezien we nog één keer op het podium staan met onze rivalen, Venom...

Josie:

Misschien is een gezellig onderonsje vóór de show een goed idee? Net als vroeger?

Melody:

Wat had je in gedachten?

Josie:

Misschien even onze neus laten zien op het feestje van Mantle?

Valerie:

Serius? Voelt een beetje tweederangs aan wat stoom afblazen betreft.

Josie:

Ja, maar hij bombardeert mijn telefoon al de hele ochtend. Verzet is zinloos?

Josie:

Kom op... Net als vroeger?

Valerie:

Ik weet het niet, meid...

Melody:

Nou ja, Riverdale High = de hoeksteen van onze fanclub. We kunnen net zo goed ons gezicht even laten zien. En dan daarna doorpakken naar groter en beter.

Josie:

Precies. We wippen alleen even naar binnen. Haal jullie rond 8 uur op. Erin, eruit en dan verder met ons avondje.

Josie:

Geregeld. We zijn rond 8 uur bij Reggie. Maar we blijven niet plakken.

Sweet Pea:

Zie je daar.

Josie:

Denk eraan: we houden ons gedeisd, anders gaat het niet door.

Sweet Pea:

ARCHIE

Toen Veronica me vertelde dat ze naar Reggies feestje wilde, was mijn eerste reactie: nooit van mijn leven. Ook al zou mijn moeder zich niet vierentwintig uur per dag een slag in de rondte werken aan mijn rechtszaak – altijd met Betty aan haar zijde –, dan nog was de verdachte in een moordzaak zijn niet bepaald iets wat zorgde voor een feestelijke stemming.

Maar hoe erg Ronnie haar vader ook veracht, ze heeft één belangrijk ding met hem gemeen: mijn meisje wil geen ‘nee’ horen. Veronica Lodge krijgt wat ze wil. En wat ze vanavond wilde, was één avondje weg van alle stress en drama die ik in haar leven bracht. Ze had me gewaarschuwd, al vanaf het begin, dat het een slecht idee was om me met Hiram in te laten. Ik dacht dat ze alleen maar overdreef, overbezorgd was. God, wat was ik naïef. En het ironische is dat ik Hiram in de eerste plaats alleen maar voor me probeerde te winnen omdat hij Veronica’s vader was.

Die man mag dan door en door slecht zijn, maar ik ben degene die verkeerde, stomme keuzes heeft gemaakt

waardoor ik mezelf in deze ellendige situatie heb gebracht. En nu ik de stress en de pijn zie die ik mijn ouders bezorg, en de paniek bij mijn vrienden... zou ik niets liever willen dan alles terugdraaien.

Maar aangezien het zo niet werkt in het leven, is Ronnie (en de anderen) een 'normale' avond bezorgen het minste wat ik kan bieden – het enige wat ik op dit moment te bieden heb.

'Laten we onze opwachting maken, Archietje.' Veronica kustte me vluchtig op mijn wang en ik rook de zwoele geur van rozen en het zware, muskachtige in het dure parfum dat ze altijd gebruikt. Ze hield zich groot voor mij, dat was duidelijk – die meid was een oerkracht – maar ik voelde de spanning in golfjes van haar af stralen, als hitte of statische elektriciteit. Dat kwam door mij. Het was mijn schuld dat ze zo uit haar doen was.

Ik bedankte de chauffeur en stapte uit de auto. Ik liep naar de andere kant om Ronnie op een ouderwetse, galante manier uit de auto te helpen. Ze glimlachte en stak een hand naar me uit terwijl ze uitstapte.

'Ridderlijkheid bestaat nog,' grapte ze. 'Beloof me dat je altijd mijn prins op het witte paard zult zijn.'

'Reken daar maar op,' zei ik. We deden ons best om luchtig te doen, maar de donkere wolk van mijn rechtszaak hing constant boven ons.

'Andrews!' Ik keek op. Het was Chuck Clayton, die met een plastic bekertje naar me zwaaide alsof hij op afstand proostte.

'Hé!' Ik glimlachte zo goed ik kon en mompelde iets nietszeggends. Chuck was bij niemand geliefd sinds hij akelige geruchten had verspreid na een date met Ronnie

toen ze pas in de stad was. Dat was al erg genoeg, maar toen Betty en Ronnie besloten wraak te nemen, kwamen ze erachter dat een groepje jongens van het footballteam een soort walgelijk puntensysteem had waarmee ze hun veroveringen bijhielden. Ze hadden zelfs een notitieboekje waarin ze alles wat ze hadden gedaan registreerden. Toen de meisjes het boekje naar rector Weatherbee brachten, werden Chuck en een paar anderen geschorst.

Dus zoals je misschien wel kunt raden, waren Chuck Clayton en Veronica geen vrienden, en ik kon het haar niet kwalijk nemen dat ze het hem niet kon vergeven. Hij was ook niet mijn favoriet, hoewel hij sinds zijn schorsing oprecht spijt van alles leek te hebben.

Veronica wierp een blik in Chucks richting. Ze trok haar neus op, maar toen keerde haar glimlach terug. 'Misschien moet je hem even gedag gaan zeggen. Ik bedoel, ook al is hij uit de Bulldogs gegooid, jullie waren toch teamgenoten.'

'Dat meen je niet echt. Je hebt me hierheen gebracht om pleziér te hebben.'

'Snap je het dan niet, Archietje? Ik ben hier met jou. Oftewel: ik heb plezier.' Veronica's donkere ogen schitterden. 'Jij bent alles wat ik wil.' Ze gaf me een duwtje. 'Ga nou maar gedag zeggen, wees het gehoorzame alfamannetje dat ik ken en bewonder. Ik zie je binnen. Ik ga kijken of Betty en Jughead er al zijn.'

Ik deed mijn mond open om iets te zeggen, maar ze gaf me weer een speels tikje. 'Ik meen het, Archie. Veronica Lodge kan zichzelf wel vermaken op een feestje. Dat weet je.'

'Ja, dat weet ik.' We gaven elkaar nog een snelle kus,

waarna ze naar de voordeur liep en naar binnen ging. Het lawaai van de verhitte highschooljongeren zwol aan en werd weer gedempt toen ze de deur opendeed en achter zich sloot.

Ik liep naar de garage. Het was één grote Riverdale High-happening. Tussen de mensenmassa door zag ik een koelbox, en in de hoek een vat – het zou niet lang duren voordat een buurtbewoner de politie zou bellen. In Riverdale hadden ouders de neiging een oogje dicht te knijpen wanneer kinderen baldadig werden en stoom afbliezen, maar dit klonk hárd, en het was nog maar net begonnen.

Daar was Chuck, en Moose... en tegen de muur, met een argwanende blik op de koelbox gericht, zag ik Kevin Keller. Zijn vader was de voormalige sheriff van Riverdale. Maar hij moest aftreden nadat de Zwarte Capuchon Midge had vermoord. Als sheriff Kellers zoon was Kevin er blijikbaar aan gewend dat er meestal een oogje werd dichtgeknepen tijdens, eh, ‘naschoolse activiteiten’. En ik neem aan dat oude gewoonten moeilijk af te leren zijn. Ik had een beetje met hem te doen. Het moest moeilijk zijn om altijd heen en weer te worden geslingerd tussen wat je vader van je verwachtte en wat alle andere kinderen deden.

Ik had meer dan genoeg ervaring in niet voldoen aan de verwachtingen van andere mensen.

‘Hé, Archie!’ Kevins gezicht lichtte op toen hij me in het oog kreeg. ‘Welkom in het hol van de zonde. Waar is Veronica?’

‘Ze is naar binnen gegaan,’ legde ik uit, schreeuwend om boven het lawaai uit te komen. ‘Ze wilde niet...’ Mijn

stem stierf weg toen Chuck naast me kwam staan. Ongemakkelijk.

‘Ze wilde niet... wat? Moeten praten met perverse-lingen zoals ik?’ vroeg hij, luid lachend om zijn eigen ‘grapje’.

‘Kom op, Chuck.’ Ik rolde met mijn ogen. ‘Laat haar met rust.’ Het laatste waar ik zin in had was problemen met mijn vrienden. Vooral als dit misschien een van de laatste keren was dat we allemaal bij elkaar waren.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Voor jou, Andrews. Niet voor haar. De Claytons hebben een bijzonder goed geheugen.’

Het kon me niet schelen voor wie hij het deed, zolang hij er maar over ophield en we ons allemaal konden ontspannen. Iemand duwde een rode plastic beker in mijn hand en ik nam zonder na te denken een grote slok. Het was zuur en koud en smaakte naar de belofte van vergetelheid. En dat klonk goed. Wat ook goed was, was dat Chuck verdween, achter een krullende bruine paardenstaart in een Vixenuniform aan.

‘Ben je hier al lang?’ vroeg ik terwijl ik me weer tot Kevin wendde. Zijn ogen schoten door het vertrek, alsof hij nerveus was, maar bij het horen van mijn vraag wierp hij me een gespannen glimlach toe.

Waarom was iedereen vanavond zo gespannen? Ik dacht dat het alleen aan mij lag, aan de stress van de rechtszaak, maar echt, het voelde aan alsof iedereen van slag was.

‘O, al een tijdje. Ik probeerde cool te zijn en fashionably late te arriveren, maar dat is niet gelukt,’ zei hij schaa-pachtig. ‘Niet aan Veronica vertellen, die keurt het vast af. Ik ben officieel niet cool.’

‘Je geheim is veilig bij mij,’ verzekerde ik hem. ‘Ik ben ook al een tijdje niet cool meer. Wie zijn er allemaal?’

‘Je bedoelt behalve zo’n beetje alle derde- en vierdejaars? Ik denk dat het efficiënter is om op te noemen wie er níét is.’ Hij probeerde een gebaar te maken naar de meute die om ons heen gepropt stond, maar hij had niet eens genoeg ruimte om zijn armen te spreiden. Wat op zich al bewees dat hij gelijk had. ‘Betty is binnen. Jughead en zij kwamen vlak voor jou aan. Ik heb maar een paar tellen met haar gesproken voordat ze ervandoor ging. Ze leek... Nou, ze leek eerlijk gezegd nogal schichtig. Dat je het weet, bedoel ik. Voor het geval je haar later spreekt. Dat je de boel een beetje in de gaten kunt houden. Sorry, ik ben aan het ratelen.’ Hij knikte naar een hoek. ‘Moose is daar. Met een Vixen.’ Zijn gezicht betrok.

Maar ik had niet de kans hem ernaar te vragen – naar die uitdrukking op zijn gezicht of naar wat hij over Betty had gezegd (of probeerde te zeggen). Voordat ik het wist had hij een stap opzij gezet om ruimte te maken voor Reggie.

‘Onze gastvrije gastheer zelf!’ zei Kevin. ‘Reggie, wat een opkomst. Hulde.’

‘Bedankt, man. Ja. Ik neem aan dat het zo zijn voordelen heeft dat mijn pa altijd op reis is. En aangezien mijn moeder had besloten dat het tijd was om zichzelf te trakteren op een wellnessvakantie, zijn Vader en ik alleen – twee alfahonden. Eenzame wolven, met z’n tweeën.’

‘Zou een eenzame wolf eigenlijk niet, je weet wel... alléén moeten zijn?’ vroeg Kevin.

Reggie rolde met zijn ogen. ‘Je snapt wat ik bedoel.’

Reggies vader had een autohandel in de stad. Het be-

drijf was behoorlijk succesvol; Reggie was niet zo rijk als Veronica (nou ja, zo rijk als haar óúders waren, aangezien ze had besloten zichzelf van hen te distantiëren) – maar zijn huis stond in het beste gedeelte van de stad, met grotere voortuinen en duurdere auto's op de opritten. Ik had geen idee waarom een autodealer zoveel moest reizen, maar dat was niet iets waar ik Reggie naar kon vragen.

‘Voel je je niet eenzaam?’ flapte ik eruit. Over dingen die je niet kunt vragen gesproken. Het was een vreemde opmerking, en zeker niet het soort vraag dat we elkaar gewoonlijk stelden. Maar het was al over mijn lippen voordat ik erover kon nadenken. En toen kon ik het niet meer terugnemen.

Reggies gezicht betrok even. Maar na een paar tellen glimlachte hij en werd zijn uitdrukking weer normaal. ‘Andrews,’ zei hij, en hij boog zich voorover zodat Kevin en ik hem konden verstaan. ‘Kijk eens om je heen, man. Het huis is stampvol. Wie zou zich hier eenzaam voelen?’

Ik knikte, al had ik het gevoel dat hij mijn vraag niet echt beantwoordde. Als dat met opzet was, ook goed. Soms voel je je beter wanneer je dingen ontkent. Daar kwam ik zelf ook achter.

‘Duh,’ zei ik hoofdschuddend. ‘Sorry.’

Hij sloeg me op mijn schouder. ‘Maakt niet uit, man. Ik snap het. Je hebt belangrijke dingen aan je hoofd.’

‘Is het zo duidelijk?’ Ik liep rood aan en nam nog een grote slok van mijn drankje. Rustig aan, Archie, zei ik tegen mezelf. Maar rustig aan doen betekende dat ik die zogeheten ‘belangrijke dingen’ naar het oppervlak moest laten komen, en ik dacht niet dat ik dat aan zou kunnen.

‘Ik bedoel maar, dat zou ik ook hebben als ik in jouw